

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ 597

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Εν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1891

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοᾶ καὶ Ἐτιεβάρ : Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
— Ἀλεξάνδρου Δουμά : Ὁ ΛΗΣΤΗΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλφόνσου Κάρρ : Ἡ ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΛΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΚΔ'

Ἀναχωρήσασα τοῦ μεγάρου Συλόφ ἡ κυρία Ἐσθὴρ Φλωρβάλ μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Γάστωνα Δερός, ὅστις ὅμως ἦτο ἀπών.

Ἡ ἡθοποιὸς ἐπανῆλθε βραδύτερον.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ τὸν ἐπανίδω, χωρὶς νὰ τῷ ὁμιλήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν... Θὰ ἐπανέλθω ἀπόψε καὶ ἐὰν ἦνε ἀνάγκη θὰ τὸν ἀναμείνω εἰς τὴν θύραν τοῦ μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃ.

Μετέβη ὅπως περιδιαβάσῃ εἰς τὸν μᾶλλον συχνάζομενον περίπατον τῆς πόλεως, εἰς τὴν δεινροστοιχίαν τῶν Ἀγγλων.

Ἐκεῖ παρατήρησεν αἰφνιδίως τὸν Γάσωνα Δερός, ὅστις χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ ἐπρωχῶρι πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ἡ Ἐσθὴρ ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Γάστων, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, εἶνε ἀληθές ὅτι νυμφευσθε τὴν Ἑμμελίαν Ρισόν, τὴν θυγατέρα μου ;

Ὁ Γάστων, ἄφωνος ἐξ ἐκπλήξεως, ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Σιωπάτε ; ἐπανέλαθεν ἡ ἡθοποιὸς τῆς ὁποίας ἡ ταραχὴ ἠῤῥανεν.

— Εἶνε ἀληθές, ἀπεφάσισε ν' ἀποκριθῇ ὁ ζωγράφος, νυμφεύομαι τὴν δεσποινίδα Ἑμμελίαν Ρισόν.

— Καὶ ἐγνωρίζετε ὅτι εἶνε θυγάτηρ μου ;

— Τὸ ἐγνωρίζον.

— Καὶ δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε ;

— Διὰ τί νὰ σὰς τὸ εἶπω ; Ὅτε ἔμαθον ὅτι εἴσθε μήτηρ τῆς τὴν εἶχον ἤδη ζητήσῃ εἰς γάμον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ κύριος Δερός ἐνόμισεν ὅτι ἐβλάδιζον ἐσπευσμένως ὀπισθὲν τοῦ ἐστράφη καὶ εὗρέθη ἀπέναντι τοῦ κόμητος δὲ Βανδάμ, ὅστις ἰδὼν μακρόθεν τὸν μνηστῆρα τῆς δεσποινίδος Ρισόν, ἐσπευσε τὸ βῆμα διὰ νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἡ Φλωρβάλ ἔρρηξε κραυγὴν ἀναγνωρίζουσα τὸν Κλερμοντίνον εὐγενῆ. Οὗτος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀρχαίας τοῦ ἐρωμένης, ἡσθάνθη φλεγμονὴν αἵματος ἀνερχομένην εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἐσχεν εἶδος ἐρυθρίσεως.

— Ὅθι μὲν μαχήσῃς τὴν φεραν ταύτην ἄθλιε ! ! ἀνέκραξε κατενεγκὼν σφοδρὸν κτύπημα διὰ τῆς ράβδου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γάστωνα.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀμαξα, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὗρισκοντο δύο πρόσωπα ἀνὴρ καὶ νεάνις, διήλθεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐγγὺς τοῦ μέρους ἐν ᾧ συνέβη ἡ μνημονευθεῖσα σκηνή.

Κραυγὴ ἀντήχησεν. Ταραχθεὶς ὑπὸ τοῦ κτυπήματος κατ'

ἀρχὰς ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης, συνῆλθεν ἀμέσως εἰς ἑαυτὸν ἀκούων τὴν κραυγὴν ταύτην. ἦτις, ὡς βέλος τοῦ διεπέρασε τὴν καρδίαν. Ἐρριψε τὸ ἐπισκεπτήριόν του κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ δὲ Βανδάμ, ἐνῶ ἡ Ἐσθὴρ Φλωρβάλ ὑπὸ τρόμου καταληφθεῖσα ἔφυγε δρομαία. Ὁ Γάστων ἔδραμεν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἣτις εἶχε σταματήσει. Παρατήρησεν τὴν Ἑμμελίαν λιποθυμήσανσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου Ρισόν. Ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς ἣτις ἀνεχώρησεν ἀπὸ ρυτῆρος τρέχουσα καὶ μετὰ τινα λεπτὰ πατήρ καὶ μνηστῆρ μετέφερον τὴν Ἑμμελίαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τὴν ἀπέθετον ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ. Ἡ νεαρά κόρη δὲ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἑαυτήν. Ἐμμελλε δὲ νὰ ὁμιλήσῃ, ὅτε ὁ κύριος Ρισόν θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος :

— Βραδύτερον, τὸ ἐσπέρας, τῇ εἶπε, θὰ σοὶ ἐξηγήσωμεν τὰ πάντα. Πρὸς στιγμὴν ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας. Πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ καὶ ν' ἀναπαυθῇς.

Εἶτα, ποιήσας σημεῖον εἰς τὸν Γάσωνα, διήλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Εἴμεθα μόνον, εἶπεν ὁ κύριος Ρισόν εἰς τὸν Γάσωνα, ἐνύμεθα νὰ συνομιλήσωμεν. Ἰδῶμεν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀποκριθῆτέ μοι μετ' εὐκρινείας, τί συνέβη ;

— Ἐκτυπήθην, τὸ ἶδατε, ἀπήντησεν ὁ Δερός.

— Βεβαίως ἡ τύχη ἠθέλησεν ἵνα ἡ ἀμαξά ἡμῶν διέλθῃ πλησίον σας τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἀλλὰ τὸ αἶτιον τῆς ἐρίδος ταύτης προέρχεται ἐκ... γυναικός, ἣτις ἦτο μαζὺ σας, ἐν ἔχει οὕτω ;

— Ναί.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν τὴν γυναῖκα αὐτήν ;

— Τὴν ἐγνώρισα εἰς Παρίσιους.

— Πῶς συμβαίνει νὰ εὕρεσκαται εἰς Νίκαιαν ;

— Ἐγκατέλειψε τοὺς Παρίσιους διὰ νὰ υπάγῃ εἰς Φλωρεντίαν... Ἐσταμάτησεν εἰς Νίκαιαν, ὅπως διέλθῃ ἡμέρας τινας παρὰ τῇ κομήσῃ δὲ Συλόφ, ἣτις εἶνε φίλη τῆς... γινώσκετε ὅτι ἐπισκεπτομαι συχνὰ τὴν κόμησσαν, ἣτις εἰς Παρίσιους εἶδει μετὰ γυναικὸς ἀνέχοντος ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς συνηγάσατε τὴν γυναῖκα αὐτήν ;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν μοὶ ἐξηγεῖ τὸ αἶτιον τῆς ἐρίδος.

— Εἶνε ἀπλούστατον· ὁ ἀνὴρ ποιος, ὁ ὁποῖος μ' ἐκτύπησεν...

— Ὁ κύριος δὲ Βανδάμ ;

— Ἡξεύρετε τὸ ὄνομά του ;

— Βεβαίως. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἔλαβον μέρος ὡς πραγματογνώμων εἰς τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἣν ἐκατηγορήθη.

— Εἶνε ἀληθές· τὸ εἶχον λησμονήσει. Τότε γινώσκετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξεν ἐραστής τῆς γυναικὸς ταύτης...

— Ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἐσθὴρ Φλορβάλ, γνωρίζω καὶ τοῦτο ἐπίσης! ἀλλὰ γνωρίζετε τὸ ἀληθές τῆς ὀνόμα;

— Ὁ κύριος Δερὸς κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν μὴ ἀποκριθεῖς.

— Γινώσκετε ὅτι καλεῖται Ἐσθὴρ Ρισόν, εἶπε διὰ σοβαρᾶς φωνῆς ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας, καὶ ὅτι ἦτο σύζυγός μου;

— Ναί, ἐψιθύριθεν ὁ καλλιτέχνης.

— Τώρα ἐννοῶ τὴν αἰτίαν τῆς βιαίας σκηνῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ παρευρέθημεν... Ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ σὰς συνήτησεν ἔχοντα ὑπὸ τὸν βραχίονά σας... τὴν γυναικὰ ταύτην καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ μανίας...

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε παράφρων, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων. Ὁ, τιδήποτε καὶ ἂν ἦνε, μὲ ἐκτύπησε καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ μονομαχία μεταξύ ἡμῶν κατέστη ἀναπόφευκτος...

— Δὲν μὲ ἀφίνετε ν' ἀποτελειώσω, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Ρισόν. Σὰς ἐκτύπησεν... ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν, εἶπε διακοπὴς αἰφνης ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας. Ἡ ἐρώτησις αὕτη σήμερον εἶνε ἀναγκαιοτάτη καὶ ἀναφερόμαι εἰς τὴν τιμὴν σας ὅπως σας παρακαλέσω νὰ μοι ἀποκριθῆτε ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ... Οὐδέποτε μοι κατεστήσατε γνωστὰ τὰ αἴτια, τὰ πραγματικὰ αἴτια ἐννοῶ, ἅτινα ἐπήνεγκον τὴν διαρρηξὴν τῶν πρώτων μεταξύ τοῦ πατρὸς σας καὶ ἐμοῦ συνεννοήσεων, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μετὰ τῆς Ἐμμελίνας συνοικισίόν σας... Εἶπον εἰς τὸν πατέρα σας ὅτι ἤμην νυμφευμένος καὶ ὅτι γυνή, τὴν ὁποίαν διεζεύχθη, εἶχε γείνει ἡθεποιός, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐσθὴρ Φλορβάλ. Εἰς τὴν ὁμολογίαν μου ταύτην ὁ κύριος Δερὸς δὲν ἀπήντησεν ἢ διὰ φράσεων διακεκομμένων καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρξατο ἡ ρῆξις, περὶ τῆς ὁποίας πρὸ μικροῦ σὰς ὁμίλουν... Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Γάστων, εἵπατέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Ἐννοεῖτε ὅτι σήμερον εἶνε ἀδύνατον νὰ μοι τὴν ἀποκρύπτειται πλέον... Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη, τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὸν πατέρα σας δὲν ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀπομακρύνσεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεώς σας εἰς Νίκαιαν;

— Ἀνεφέρθητε εἰς τὴν τιμὴν μου, ἀπήντησεν ὁ Γάστων, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ψευθῶ. Εἶνε ἀληθές, κύριε· ὁ πατὴρ μου ὑπακούων εἰς λόγους, οἵτινες σήμερον οὐδεμίαν ἔχουν ὑπόστασιν, ἐσκέφθη ὅτι ἤρμοζεν ἂν οὐχὶ νὰ διασκεδάζῃ, τοῦλάχιστον ν' ἀναβάλῃ τὸ συνοικισίόν μου. ὦ! πιστεύσατε καλῶς, ὅτι ἐνεργῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πατὴρ μου οὐδόλως ὑπέθετεν ὅτι ἡ ἀναχώρησίς μου ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ σοβαρὰς συνεπείας διότι ἄλλως...

— Ὁ κύριος Πέτρος Δερὸς εἶνε πολὺ νοήμων, διέκοψεν ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας. Μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐπανέλαθεν:

— Δὲν μοι εἶπατε ὅμως ἀκόμη τὸν λόγον, τὸν σπουδαῖον λόγον τῆς ἀναβολῆς ταύτης τῶν γάμων σας. Εἶναι τὸ λοιπὸν τόσῳ σοβαρὸς λόγος;...

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε; ἠρώτησεν ὁ καλλιτέχνης.

— Τὸ ἤξευρετε καλῶς... Ἀλλ' ἡ ὁμολογία σας στοιχίζει καὶ τὸ ἐννοῶ... Ἀπαντήσατέ μοι εὐλικρινῶς: Ὑπῆρξατε ἐραστής τῆς μητρὸς τῆς Ἐμμελίνας;

— Κύριε;...

— Θὰ τὸ ἀρνηθῆτε;... Σκεφθῆτε ὅτι εἰς ὃ σημεῖον εὐρισκόμεθα, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοι ἀποκρύψετε τίποτε.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων. Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἠκούσθη ὁ θόρυβος ἐπίπλου πεσόντος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ παρακειμένου δωματίου, ἐν τῷ ὁποίῳ εὕρισκετο ἡ Ἐμμελίνα. Ὁ κύριος Ρισόν καὶ ὁ Γάστων ἠγέρθησαν συγχρόνως.

— Μὰς ἤκουσεν ἄρα γε; εἶπεν ὁ πραγματογνώμων μετ' ἀγωνίας. Ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Γάστων εἰς τὸ δωματίον τῆς νεάνιδος. Ἡ Ἐμμελίνα ἦν ὠχροτάτη· ἔστατο ὀρθία πρὸ ἀνατραπέρας καθέλας.

— Λοιπὸν! τί ἔχεις; ἀνέκραξεν ὁ καλὸς πατὴρ τῆς. Διατί ἠγέρθη; Ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε τὸ βλέμμα ἀπλάνες. Ἐφαίνετο παρατηρούσα χωρὶς νὰ βλέπῃ.

— Δὲν ἔχω τίποτε... εἶπεν ὡς ἂν μὴ εἶχε συνείδησιν τῶν λόγων τῆς, ὅχι, τίποτε... τίποτε... Ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχουσα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀορίστως περιφέρουσα.

— Ἐμμελίνα! ἐφώνησεν ὁ Γάστων βίβοις εἰς τὰ γόνατά τῆς. Μὲ ἀκούεις; Ἀπάντησόν μοι. Πάσχεις; Τί ἔχεις; Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ μνηστήρος τῆς ἐφάνη συνερχομένη εἰς ἐκὺτὴν κλίνησιν τὴν κεφαλὴν, τὸν παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν. Εἶτα τὸ στήθος τῆς ἐξωγκώθη αἰφνιδίως καὶ χεῖμαρρος δακρύων ἀνέβλυσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ὁ κύριος Ρισὸν ἔκαμα κίνησιν ἀπελπισίας. Οὐδεμίαν πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι εἶχεν ἀκούσει ὅλα. Ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς θυγατρὸς του καὶ τὴν ἔστειλε νὰ καλέσῃ ἱατρόν.

ΚΕ'

Ἦτο λίαν ἀργὰ ὅτε ὁ Γάστων Δερὸς ἐγκατέλειπε τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισόν. Ὁ προσκληθεὶς ἱατρός διέταξεν ἵνα ἡ νεαρὰ ἀσθενὴς κατακλιθῇ. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἰσχυρὸς πυρετὸς κατέλαθεν αὐτὴν μετὰ παραληρημάτων.

— Ἀποσυρθῆτε, εἶπεν ὁ κ. Ρισόν εἰς τὸν Γάστων, φοβοῦμαι μήπως ἡ παρουσία σας τὴν βλάπτει. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις ἠδύνατο νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν κατάστασίν τῆς.

Ὁ νεανίας ἀνεχώρησε ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπομένην ἐνωρίτατα.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἔγραψεν εἰς δύο νέους ζωγράφους, τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει ἐν Παρισίοις καὶ οἵτινες τότε εὕρισκοντο εἰς Νίκαιαν, ὅπως παρακαλέσῃ αὐτοὺς νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἥτις ἦτο Τετάρτη, ἔλαβε χώραν συνέντευξιν τῶν μαρτύρων τοῦ κόμητος δὲ Βανδὰμ καὶ τοῦ Γάστωνος Δερὸς. Οἱ ὅροι τῆς μονομαχίας ἐκανονίσθησαν ὡς ἑξῆς: Τὸ ὑπὸ τοῦ Γάστωνος, καθ' ὃ προσβλήθηντος, ἐκλεχθὲν ὄπλον ἦν τὸ ξίφος. Ἡ μονομαχία ὤφειλε νὰ διαρκέσῃ μέχρις οὗ ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων περιστῇ εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ ὑπερασπισθῇ· ἐμελλε δὲ νὰ λάβῃ χώραν περὶ τὸ λυκαυγές. Τῶν ὅρων τούτων γενομένων ἀμφοτέρωθεν δεκτῶν, οἱ μάρτυρες τοῦ νεαροῦ ζωγράφου μετέβησαν ὅπως δώσωσι λόγον τῷ ἐντολεῖ των περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀποστολῆς των. Μετὰ ταῦτα ἠθέλησαν νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς σχολεῖον ξιφασκίας.

— Πρὸς τί; ἀπήντησεν ὁ Γάστων. Γνωρίζω ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου εἶνε πρώτης δυνάμεως εἰς τὸ ξίφος καθὼς καὶ εἰς τὸ πιστόλιον· ἐν μάθῃμα πλέον ἢ ἔλαττον δὲν δύναται νὰ μὲ ὠφελήσῃ τίποτε. Μόνον τύχη εὐνοικὴ δύναται ν' ἀποτρέψῃ δυστύχημα.

— Πιστεύετε εἰς τὴν τύχην; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν μαρτύρων.

— Ναί, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Γάστων, ὅταν δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἄλλως.

Ὁ Γάστων μᾶλλον περίφροντις διὰ τὴν Ἐμμελίαν ἢ διὰ τὴν μονομαχίαν, ἐγκατέλειπε τοὺς φίλους του, ἀφοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ ἔλαθεν ἀμέσως τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισόν ἄγουσαν ὁδόν. Ἡ κατάστασις εἶχε καταστῇ σοβαρά. Ὁ ἱατρός ἐφοβεῖτο ἐγκεφαλικὸν πυρετόν. Εἰς τὴν εἴησιν ταύτην ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου Δερὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του. Ἐσχεν εἶδος σπασμωδικῶν κινήσεων καὶ ἔκλαυσεν ὡς παιδίον μὴ δυνάμενος ν' ἀρθρώσῃ λέξιν. Ὁ κ. Ρισόν τοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα.

— Μὴ μένετε ἐδῶ, τῷ εἶπε, ἀμφοτέροι ἐχομεν ἀνάγκην θάρρους. Πρέπει νὰ προστατεύσω τὴν θυγατέρα μου κατὰ τοῦ θανάτου, ἐνῶ ὑμεῖς αὖριον θέλετε διακινδυνεύειν τὴν ζωὴν σας ἐναντίον ἐπιφύθου ἀντιπάλου.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει! εἶπεν ὁ Γάστων. Ἀλλ' αὐτὴν!... ἵνα τὴν σώσω θὰ ἐδίδον τὸ αἷμά μου.

— Τὸ ἤξεύρω, φίλε μου. Δυστυχῶς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε οὔτε ὁ εἶς οὔτε ὁ ἄλλος ἄς ἀναμένωμεν καὶ ἄς ἐλπίζωμεν. Ἐπανέλθετε αὖριον μετὰ τὴν μονομαχίαν σας, ἥτις, ἐλπίζω, δὲν θὰ ἔχῃ θλιβεράν ἔκβασιν εἰς ὑμᾶς. Θὰ δοκιμάσω δὲ τὰ ἀδύνατα διὰ νὰ σώσω τὴν Ἐμμελίαν.

— Ν' ἀπομακρυνθῶ, ἐνῶ γνωρίζω ὅτι... θνήσκει;

— Πρέπει. Ἐξ ἄλλου θὰ σας εἰδοποιήσω, ἐὰν ἐπέλθῃ σοβαρὰ τις περιπλοκή.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ καλλιτέχνης, θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ δὲν θὰ ἐξέλθω καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Βασιζομαι ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεώς σας.

— Ἐχετε πεποιθῆσιν, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ λάβω ἀνάγκην νὰ σὰς καλέσω.

Ὁ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Ρισὸν ἀπεσύρθη.

ΚΣ'

Εὐθὺς μετὰ τὴν σκηνὴν, ἣτις εἶχε συμβῆ εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τῶν Ἀγγλων, ἡ Ἐσθὴρ Φλορβάλ ἔντρομος ἐδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσεως δὲ Σουλὸφ, τὴν ὁποίαν ἐπληροφόρησε πρὸ μικροῦ περὶ τῶν διατρεξάντων. Τὴν Βαλερίαν κατέλαβε τρομερὰ ὀργή.

— Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία ὅλων ὅσα συνέβησαν, ἀνέκραξεν ἔξαλλος ἐκ θυμοῦ. Τί ἤλπιζες ἀπὸ τὸν Γάστων; Ἀ! δυστυχής! Τὰ προαισθητά, τὰ ὁποῖα εἶχον χθές, δὲν μὲ ἠπάτησαν. Ὁ δὲ Βανδὰμ σου εἶνε μαχαιροβγάλτης ἐξ ἐπαγγέλματος· θὰ μοῦ φονεύσῃ τὸν υἱόν μου. Σοὺ εἶχον ἀπαγορεύσει νὰ ἴδῃς τὸν Γάστων· διατὶ τὸν ἐπανεῖδες; Ἡθελές λοιπὸν τὸν θάνατόν του καὶ τὸν τῆς θυγατρὸς σου; Ἀθλίᾳ! ἀθλίᾳ! φύγε! ἀποσύρθητι!

Μάτην ἡ ἠθοποιὸς προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ. Εἰς τοὺς πρώτους λόγους τοὺς ὁποίους ἐπρόφερε, παράφρων ἡ κόμησσα ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ἀπελπισίας, τὴν ἐπέκρινεν ἀποτόμως. Ἐφ' ὅσον ὠμίλει, ὁ ἐρεθισμὸς τῆς ἤϊζανεν. Ἦτο ὀρθία κερχυνοβλοῦσα τὴν Φλορβάλ διὰ τοῦ βλέμματός της.

— Φύγε, ἔχιδνα, ἀνέκραξε, φύγε! Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι μοῦ προξενεῖς φρίκην!

Ἡ Ἐσθὴρ ἐνόησεν ὅτι εἶχε διαπραχθεῖ βαρὺ σφάλμα καὶ ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμένῃ. Ἐξῆλθεν ἀποτόμως. Ἡ οἰκονόμος τοῦ μεγάρου δὲ Σουλὸφ κυρία Πάρνεφ, ἣτις ἐπὶ τῇ διαταγῇ τοῦ γηραιοῦ κόμητος ἐδιπλωσάσεν ἀπὸ τινος τὴν παρὰ τῇ κομῆσει ἐπιτήρησιν της, ἐνήδρευεν αὐτήν. Ἐκ τοῦ παρκαλειμένου δωματίου ἤκουσε τὴν φιλονεικίαν, ἣτις ἠγέρθη μετὰ τῆς κομῆσεως καὶ τῆς κυρίας Φλορβάλ. Οἱ πυκνοὶ τάπητες, οἵτινες ἐκάλυπτον τὰς θύρας, τὴν εἶχον ἐμποδίσει ν' ἀκούσῃ εὐδιαιρέτως πᾶν ὅ,τι ἐλέγχθη, πλὴν τὸ ὄνομα τοῦ Γάστωνος, ὅπερ πλειστάκις ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα της. Συνεπέρανεν ὅθεν ὅτι ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ἐπελθούσης ἐριδος, ὅτι μόνῃ ἡ ζήλοτυπία ἤδυνάτο νὰ ὀπλίσῃ τὴν μίαν κατὰ τῆς ἐτέρας, ἀχωρίστων μέχρι νῦν φίλων, καὶ πάραυτα μετέβη παρὰ τῷ κόμητι δὲ Σουλὸφ, ὅπως καταστήσῃ εἰς αὐτὸν γνωστὰ τὰ πρὸ μικροῦ συμβάντα. Ἡ κυρία Πάρνεφ πρὸ πολλοῦ ἐμίσει τὴν κυρίαν Βαλερίαν. Ἐμελλε λοιπὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ μῖσός της. Ἀνεκρίνωσεν εἰς τὸν κόμητα ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἤκουσεν, ἀλλὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπον. ὥστε οὗτος δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ὅτι ὁ Γάστων Δερὸς ὑπῆρξεν ἢ εἶνε ἀκόμη ἐραστὴς τῆς συζύγου του. Παρεκάλεσε τὴν κυρίαν Πάρνεφ νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐφεξῆς τοῦ βλέμματός της τὴν κόμησιν καὶ νὰ ἔρχεται νὰ τὸν πληροφορῇ περὶ τῶν ἐλαχίστων της κινήματων. Ὅτε ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ δωμάτιόν του εὐρὲν ἐπιστολὴν τῆς Βαλερίας δὲ Σουλὸφ, ἐν ἣ τὸν παρεκάλει νὰ μεταβῇ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ μέγαρόν της: «Μὴ λείψῃτε, τοῦ ἔργου. Πρέπει νὰ σὰς ἴδω ἄνευ ἀναβολῆς ἀπόψε. Θὰ σὰ ἀναμένω ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας· αὐριοι ἴσως θὰ ἦνε πολὺ ἄργα». Ὁ Γάστων ἐδίστασεν ἐπὶ μακρόν.

— Τί δύναται νὰ μὲ θίγῃ; ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν. Ἡ αὐθάδης στάσις τοῦ κόμητος δὲ Σουλὸφ μοὶ ἀπαγορεύει νὰ ἐνπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἦτο ἤδη ἀποφασισμένος νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς κομῆσεως, ὅτε ἀνεμνήσθη τῆς μονομαχίας του.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν, αὐριοι θὰ ἦνε ἴσως πολὺ ἄργα. Ἐὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ μοῦ εἴπῃ εἶνε σοβαρόν, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἀκούσω σήμερον.

Ἀνέμεινε μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας τῆς ἐσπέρας. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεμίαν ἐλάμβανε πληροφορίαν παρὰ τοῦ κυρίου Ρισὸν, ἐξῆλθε κατὰ τι ἐξησφαλισμένον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ Ἐμμελίνας καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσεως. Ὅτε παρευσιάσθη, ἡ κόμησσα μόνῃ τοῦ

ἦνοιξε τὴν θύραν κρατοῦσα λυχνίαν εἰς τὴν χεῖρα. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἡρεμῶν ἐν τῷ εὐρεῖ μεγάρῳ· θανάτου σιγὴ ἐπεκράτει ἐναυτοῦ. Ἡ κόμησσα εἰσῆλθεν αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ της.

— Εἶχον ὑποσχεθῇ μὰ μὴ ἔλθω πλέον ποτέ, ἤρξατο λέγων ὁ Γάστων, εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία. Ὁ κύριος κόμης μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω, κατὰ τὴν τελευταίαν μου ἐνταῦθα ἐπίσκεψιν, ὅτι ἡ παρουσία μου τῷ εἶνε δυσάρεστος· ἀλλ' ἡ ἐπιστολή σας ἦτο τόσον κατεπείγουσα, ὥστε ἔκρινα καθήκον μου νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν πρόσκλησίν σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἔκμην ἡ Βαλερία. Ἀς καθίσωμεν.

Ὁ Γάστων ἐκάθισεν ἐπὶ ἔδρας ἣν τῷ ὑπέδειξεν ἡ κόμησσα.

— Ἐμαθον, ἐπανέλαβεν αὕτη, ὅτι ἐκτυπήθητε ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βανδὰμ καὶ ὅτι ἀπεφασίσθη μονομαχία μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτοῦ.

— Εἶνε ἀληθές.

— Καὶ πότε λαμβάνει χώραν ἡ μονομαχία αὕτη;

— Αὐριοι λίαν πρωί.

— Ἀλλὰ δὲν ὀφείλετε, δὲν δύνασθε νὰ μονομαχήσητε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

— Διαιτὶ; ἠρώτησε μετ' ἀπερίας ὁ Γάστων.

— Διότι, ἐσχάτως μάλιστα, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου. Οἱ ἐντιμοὶ δὲν μονομαχοῦσι μετὰ τῶν ἀγυρτῶν.

— Ἀπατάσθε, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος. Δὲν ἔχετε δικίωμα νὰ ὑποπτεύησθε περισσότερον ἐμοῦ τὴν τιμιότητά του, ἀφοῦ οἱ δικασταὶ κάλλιστα τὴν ἀνεγνώρισαν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ ἀγὼν εἶνε ἄνισος μεταξὺ σας. Ὁ δὲ Βανδὰμ εἶνε διδάσκαλος εἰς τὴν ζωγραφίαν, γνωρίζει νὰ μεταχειρίζεται τὸ ξίφος, ὅπως ὑμεῖς τὸν χρωστῆρα. Ἀφ' ἐτέρου τί ἱκανοποιήσιν τοῦ ὀφείλετε; Τί ἄδικον τοῦ ἐπροξενήσατε; Ἀς ἐκδικηθῇ τὴν Φλορβάλ, ἐὰν νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ διαιτῶν...

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, οὐδεμίαν τοῦ ὀφείλω ἱκανοποιήσιν, ἀλλὰ λησμονεῖτε ὅτι αὐτὸς μοῦ ὀφείλει μίαν. Ἐὰν δὲν ἤρξατο εἰς Νίκαιαν, θὰ ὑποχρεούμην ἐγὼ νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους, διὰ νὰ τοῦ ἀποστείλω τοὺς μάρτυράς μου, διότι ἀπαξ ἦδη μὲ προσεκάλεσε, τὸ γνωρίζετε...

— Ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐὰν ψεύδωμαι, ἡ καρδίᾳ μου ὀμιλεῖ δικαίως. Δὲν ἴδω προσοχὴν εἰς τὴν τιμὴν, ὡς ἐννοεῖτε, τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὡς! Ἐπειδὴ ἐξυβρίσθητε, ἐκτυπήθητε, ἔπειτα ὅτι πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύσητε νὰ φονεύητε; Ὡ! συνέλθετε, αὐτὸ εἶνε παραφροσύνη.

— Ὁχι, κυρία, καὶ σὰς παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐνδικαφρέοντος τὸ ὁποῖον πάντοτε μοὶ ἐπεδείξατε νὰ μὴ ἐπιμενῇτε μακρότερον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὁ κόσμος ἔχει ἀπαιτήσεις τὰς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ διαφύγῃ ἐκ φόβου μήπως ὑποπέσῃ εἰς τὴν κοινὴν χλεύην καὶ περιφρόνησιν ἐκ φόβου μήπως ἀποκληθῇ ἀνάνδρος. Νομίζω, κυρία, ὅτι ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ τιμᾶτε διὰ τῆς φιλίας σας, δὲν θὰ ἡυχαριστεῖσθε ὅταν εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄνομά μου προφερόμενον ἐνώπιόν σας, συνοδεύηται ὑπὸ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.

— Πάντα ταῦτα γνωρίζω, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας, τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς ὑμᾶς, σὰς ἱκετεύω...

— Χαρὶν! μὴ ἐπιμένετε πλέον, κυρία. Μοὶ ἐγράψατε ὅτι ἔχετε σπουδαῖόν τι νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇτε· σὰς ἀκούω.

— Συγγνώμην, φίλε μου, ἐὰν μετεχειρίσθην ὑπερφυγὴν διὰ νὰ σὰς κάμω νὰ ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου. ἀλλ' ἤλπιζον ὅτι θὰ ὑπεχωρεῖτε εἰς τὰς παρακλήσεις μου καὶ θὰ ἡρνεύσθε τὴν μονομαχίαν. Ἰδῶμεν, ἐὰν ἡ γυνὴ σας ἐρρίπτετο εἰς τὰ γόνατά σας καὶ σὰς ἱκέτευε ν' ἀποφύγετε τὴν μονομαχίαν ταύτην, θὰ ἐπεμένετε εἰς τὴν πρόθεσίν σας;

— Ναί, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Γάστων.

— Καὶ ἂν ἦτο μήτηρ σας;

Ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου Δερὸς παρετήρησεν ἀπενῶς τὴν κόμησιν, ἥτις ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν ἔχω μητέρα, ἐψιθύρουν ὁ νεανίας.

— Γάστων! εἶπεν ἡ Βαλερία ἐν σπασμωδικῷ ὀδυρμῷ.

Ἐμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ὁ κόμης δὲ Σουλὸφ, ὠχρὸς, φρικτῶν, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

Ἐκράτει πολύκροτον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ ἡ κόμησσα ὠπισθοδρόμησεν ἵνα ὀχυρώσῃ, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ σώματός της τὸν νεανίαν.

Ἄλλ' ἦτο πολὺ ἄργα.

Πυροβολισμὸς ἀπαίσιος ἀντήχησε καὶ ὁ Γάστων πληγαῖς εἰς τὴν καρδίαν, ἔπεσε κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Βαλερία ἔρρηξε φρικώδη κραυγὴν.

— Τὸν υἱόν μου! ἀνέκραζεν, ἐφόνευσας τὸν υἱόν μου!

KZ'

Ἔτος παρήλθεν ἀπὸ τῶν συμβάντων, τὰ ὅποια ἀνωτέρω διηγήθημεν.

Ἡ Ἑρμελίνα Ρισόν, ὀλίγας μόνον ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γάστωνος ἐπέζησεν. Ἡ ἀτυχὴς νεῖνις ἀπέθανεν ἀρπαγείᾳ ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ καλοῦσα μετ' ἀπελπιστικῶν κραυγῶν τὸν μνηστῆρά της, τὸν ὅποιον δὲν ἤθελεν ἐπανίδει πλέον. Ὁ Πέτρος Δερός ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του ἔσπευσεν εἰς Νίκαιαν, ἔφερε δὲ μετὰ τοῦ κυρίου Ρισόν εἰς Παρίσιους τὰ πτώνατα τοῦ Γάστωνος καὶ τῆς Ἑρμελίνας, ἅτινα ἐτάφησαν ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ, ἵνα καθιερώσωσιν ἐν τῷ θανάτῳ τὴν ἑνωσιν τῶν δύο τούτων ὄντων, τὰ ὅποια δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνῆκωσιν ἐν τῷ βίῳ. Ἡ κόμησσα δὲ Σουλὸφ κατέστη παρὰ φρον. Μετὰ πολλῆς δὲ βίας ἐδέησε νὰ τὴν ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τοῦ πτώματος τοῦ υἱοῦ της, τὸ ὅποιον ἔθλιβε παραρρόως καὶ ἐκάλυπτε διὰ τῶν φιλημάτων της καὶ τῶν δακρύων της. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κόμητος, ὅστις ἔμεινεν ἀπολελιθωμένος πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ θύματος του, ἡ Βαλερία ὤρμησεν ἐναντίον του καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν στραγγαλίσῃ. Οἱ ὑπῆρέται προσδραμόντες εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ γέροντος, πολὺν κόπον ἐδοκίμασαν διὰ νὰ καταστῶσι κύριοι τῆς κομῆσσης, ἥτις ἐρρήγγυε κραυγὰς ἀσυναρτήτους, συνοδευσμένας ὑπὸ σφοδρῶν ρήξεων γέλωτος. Ἀκλούθως κατελήφθη ὑπὸ βλακειᾶς καὶ ἡθικῆς καταπτώσεως, μέχρις οὗ τέλος τὸ λογικὸν της ἐσκοτίσθη καθ' ὅλοκληρίαν.

Συνεπείθ τοῦ φόνου τοῦ Γάστωνος Δερός δικαστικὴ ἀνάκρισις διετάχθη. Οἱ προσκληθέντες ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν τὴν ἀδυναμίαν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ κόμητος καὶ κατέληξαν εἰς τὸ ἀνεύθυνον αὐτοῦ. Ὁ γέρον δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑποπέσῃ εἰς πλήρη παραλυσίαν, ἥτις προῦκάλεσεν ἐντελῆ ἀμετακινήσιαν. Σήμερον εἶνε ἐντελῶς παράλυτος. Μόλις δύναται νὰ ἐκβάλῃ ἤχους τινὰς ἀνάρχους. Ὁ ὀφθαλμὸς παρατρεῖ χωρὶς νὰ βλέπῃ· τὰ μέλη ἀρνοῦνται πᾶσαν ὑπηρεσίαν· τὰς ἡμέρας του διέρχεται ἐπὶ ἀνακλιντροῦ. Ἡ κυρία Πάρνεφ κατέστη ἡ φύλαξ του καὶ αὐτὴ διευθύνει κατὰ τὴν θέλησίν της τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ κόμητος. Αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς, τὸν ὅποιον πρὸ πολλοῦ χρόνου προετίθετο ἡ μοχθηρὰ οἰκονόμος. Πάντοτε ἐπωφθαλμία τὴν περιουσίαν τοῦ κόμητος, τὸν ὅποιον ὑπῆρέτει πλέον τῶν εἰκοσιν ἐτῶν. Ὁ γάμος τοῦ κυρίου της μετὰ τῆς Βαλερίας διέφευσε τὰ φιλόδοξα ὄνειροπολήματά της, ἐν τούτοις ὅμως εἶχε διατηρήσει τὴν ἐλπίδα νὰ παραγκωνίσῃ ἡμέραν τινὰ, διὰ τῆς διαθήκης τοῦλάχιστον τοῦ κόμητος, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς ἀντίζηλόν της. Τὰ συμβάντα καλλίστα ἐξυπηρέτησαν τὰ σχέδιά της. Ἐνεκεν τῆς περιποιήσεως καὶ τῆς φαινομενικῆς ἀφοσιώσεως, κατέλαβεν ὀλόκληρον τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόμητος· ἕνεκα δὲ τῆς κατασκοπείας καὶ τῆς δυσπιστίας τὴν ὁποίαν ἐνέπνεεν εἰς τὸν κόμητα ὡς πρὸς τὴν σύζυγόν του Βαλερίαν, κατῴρθησε νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ γηραιοῦ βογιάρου ἀδίκους ὑπονοίας καὶ νὰ παραστήσῃ τὴν κόμησσαν ὡς ἐρωμένην τοῦ Γάστωνος Δερός. Ὁ κόμης τυφλὸς ἐκ ζηλοτυπίας ἐπίστευε πάντα ταῦτα ἀνεξετάστως. Εἰς τὰς καταχθονίους εἰσηγήσεις τῆς κυρίας Πάρνεφ ὀφείλεται τὸ φοβερόν δυστύχημα, οὗτινος θῦμα ἔπεσεν ὁ ἀτυχὴς καλλιτέχνης. Καὶ ἡ ἀθλία Ῥωσσίς ἀπελάμβανε νῦν εὐχαρίστως τοὺς καρπούς τῶν βεβουλημένων της. Ὀλιγώτερον ἀτυχὴς τοῦ υἱοῦ της δὲν ὑπῆρξεν ἡ κόμησσα δὲ Σουλὸφ μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Γάστωνος ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν λειτουργίαν τῶν διανοητικῶν της δυνάμεων. Ἡ ἀπερίγραπτος θλίψις ἦν ἡ σθάνθη ἰδοῦσα ἐκτάδην, οὕτως ἀπροσδοκῆτως, τὸν προσφιλῆ της υἱόν, τὸν ὥραϊον ἐκείνον καὶ ἀξίεραστον νεανίαν, ἐπέφε

ρεν εἰς τὸ λογικὸν της σφοδροτάτην διατάραξιν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας νυκτὸς εἰσῆχθη εἰς φρενοκομεῖον. Περὶ τῆς Βαλερίας δὲ Σουλὸφ, δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ἄκρα στοργὴ ἦν ἐπέδειξεν ἐσχάτως πρὸς τὸν ἀπὸ κοίτης ὑπ' αὐτῆς ἐγκαταλειφθέντα υἱόν της, ἐξιλίωσε τὴν σκληρὰν ἐκείνην ἐγκαταλείψιν. Τὸ ἀτυχὲς δὲ τέλος τῆς κομῆσσης ἀπέδειξε προδήλως ὅτι ἡ στοργὴ αὕτη ἦτο φυσικωτάτη καὶ οὐχὶ ἐπιπλαστος, ὡς ὑπέθετε κατ' ἀρχὰς ὁ πατήρ τοῦ Γάστωνος, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς Πέτρος Δερός. Ἡ εἰδησις τοῦ τρομεροῦ συμβεβηκότος, οὗτινος θέατρον ὑπῆρξε τὸ μέγαρον Σουλὸφ, ἐπροξένησεν ἱκανὴν ἐντύπωσιν ἐν Νικαίᾳ. Ὁ κόμης δὲ Βανδὰμ μαθὼν τὰ διατρέξαντα ἀνεχώρησεν εὐθὺς ἐκ Νικαίας. Ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης διηγήσεως περιουσία του ἐκ τεσσάρων καὶ πλέον ἑκατομμυρίων δὲν συνέκειτο πλέον ἢ ἀπὸ ἑκατὸν μόνον χιλιάδων φράγκων.

Ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐπανακτήσῃ. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐσκέφθη καὶ μετέβη εἰς τὸ χαρτοπαίγιον τοῦ Μονακό, τὸ ὅποιον δὲν ἐγκατέλειψεν εἰμὴ ὅτε ἀπώλεσε καὶ τὸν τελευταῖόν του ὀβολόν. Τὴν ἐπιούσαν τῆς νέας ταύτης καταστροφῆς εὐρέθη νεκρὸς ἐν τῷ δωματίῳ του· εἶχεν αὐτοκτονήσῃ διὰ πιστολείου τὸ ὅποιον ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου του. Ἐπειδὴ δὲ αἱ αὐτοκτονίαι τῶν θυμάτων τοῦ χαρτοπαίγιου ἐν Μονακῷ εἰς συνηθέσταται, ὁ θάνατος τοῦ κόμητος δὲ Βανδὰμ οὐδεμίαν ἐπροξένησεν αἰσθησιν. Εὐτυχέστερος τοῦ θύματος του ὁ Ἰωάννης Ραβάνης, ὁ ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου τῶν Παρισίων εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν ἐρήμην καταδικασθείς, ἀπὸ τῆς εἰς Βρυξέλλας ἀφίξεώς του ἐταξείδευσε ἐτι ἐπὶ πολὺ. Μὲ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἐκέρδισεν ἢ μᾶλλον ἐκλεψεν ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίοφωτος ἐπεσκέφθη ἀλληλοδιδάχως τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ῥωσσίαν διάγων βίον πολυδάπανον. Εἰς Λονδῖνον συνηντήθη μετὰ τοῦ ἐπίσης εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν συγκαταδικασθέντος πρώην διευθυντοῦ τῆς εἰρημένης Ἑταιρίας κυρίου δὲ Λορδᾶκ, ὅστις ἐξηκολούθει πάντοτε ἰδρύων οἰκονομικὰς ἐταιρίας. Νῦν ἦτο διευθυντὴς Ἑταιρίας ἐξασφαλιζούσης τὴν ζωὴν, ἥς αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ ἰδρυτής. Ὁ Ραβάνης, τοῦ ὁποῦ ἡ φιλοδοξία πολὺ ἀπέχετο νὰ ἰκανοποιηθῇ καὶ ὅστις ἔτρεφεν ἄκραν πεποίθησιν εἰς τὰ σχέδια τοῦ συνταγουργοῦ του, συνεταίρισθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν νέαν ἐπιχείρησιν καταβαλὼν μέγα μέρος τῶν κεφαλαίων του. Ἡ ἐπιχείρησις δὲν ἐβράδυνε νὰ ναυαγήσῃ καὶ ὁ ἀρχαῖος ἐραστὴς τῆς Ἑσθῆρ Φλορβάλ ἀπώλεσεν ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι κατεῖχεν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ λείψανα τῆς περιουσίας του δὲν τῷ ἐπῆρκον διὰ νὰ ζῇ, μετέβαλε πολιτικὴν κατάστασιν πολιτογραφηθεὶς Ἀγγλὸς καὶ τοιουτοτρόπως ἐπέτυχεν καλὴν θέσιν εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀστυνομίαν. Ἐν Ἰρλανδίᾳ σήμερον ἐξακολουθεῖ τὸ στάδιον τῶν κατορθωμάτων του. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἡ Ἑσθῆρ Φλορβάλ ἐν Νικαίᾳ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τοῦ τραγικοῦ φόνου τοῦ Γάστωνος Δερός. Τὴν ἐπαύριον λίαν ἐνωρὶς ἀνεχώρησε διὰ Φλωρεντίαν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ αὐτοῦ παριστάνοντος γαλλικοῦ δραματικοῦ θιάσου. Ἄλλ' αἱ συγκινήσεις, αἱ θλίψεις καὶ πρὸ πάντων ἡ ἔνδειά της κατέβαλεν καὶ αὐτὴν ἐπὶ τέλους. Εἰς Φλωρεντίαν ἀπέτυχεν.

Ἐκτοτε ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἡθοποιῆς εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, διάγουσα βίον μετριώτατον. Ἡ κόμη τῆς ἐλευκάνθη καὶ ρυτίδες διηυλόκωσαν τὸ πρόσωπόν της· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἡλικία ἔθεσε τὴν σφραγίδα της ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πολυπαθοῦς γυναικός. Δὲν δύναται πλέον νὰ κερδοσκοπῇ ἐπὶ τῶν ἰδίων της θεληγμάτων· ἐπανέυρεν ὅμως τὴν νεκρὰν ἡθοποιὸν τὴν δεσποινίδα Ματθίλδην Μιέτ, ἥτις νῦν πᾶρα πολὺ ἐξетроχίσθη αἱ κακὴί μάλιστα γλῶσσας διατείνονται ὅτι ἡ ἄλλοτε πλουσιοπαρόχος διάγουσα ἐρωμένη τοῦ κόμητος δὲ Βανδὰμ ζῇ σήμερον ἐν τῶν εἰσοδημάτων τῆς πρώην προστατευομένης της. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Κλαίρην δὲ Βανδὰμ, χρεύσασκεν ὡς ἐκ τῆς αὐτοχειρίας τοῦ συζύγου της, αὕτη καλεῖται νῦν κυρία Ἀνσελὲν, νυμφευθεῖσα τὸν ἱατρὸν κύριον Μάξιμον Ἀνσελὲν.

Π. Κ. ΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗΣ

ΤΕΛΟΣ